

*Kanatsız
Melek*

VICTORIA SCHWAB

**Kanatsız
Kelebek 2**
**İKİNCİ
ŞANSLAR**

Çeviren
Zeynep Cansu Arat

Court'a, nezaketi için...

1. bölüm

CAROLINE

Westgate Kız Okulu'ndaki yemekhane güneş sistemi gibiydi.

Ancak gezegenler ve aylarla değil; üniformalı kızlar, masalar ve gürültüyle doluydu. Okulda altıncı sınıftan sekizinci sınıfa kadar eğitim veriliyordu ve her sınıfın ayrı bir öğle yemeği zamanı vardı. Şu anda yedinci sınıftakilerin sırasıydı ve altmış üç kızın tamamı on iki kafeterya masasının etrafında bir yörüngedeymişçesine dönüyordu.

Caroline Mason elinde tepsisiyle durdu ve arkadaşlarının, kahkahaların ve alışlagelmişliğin çekim gücüyle diğer kızların kendi masalarına doğru yönelmelerini izledi. Kendini uzayda sürükleniyormuş gibi hissetti.

Herkesin bir masası vardı. Caroline'ın da *önceden* bir masası vardı.

Orada olmadığını unutarak, bir zamanlar boynuna taktığı kolyeye –küçük bir yarım daire– dalgınlıkla uzandı. Onu banyo tezgâhındaki mücevher kutusunun alt çekmecesine koymuştu.

Caroline orada öylece duramayacağını biliyordu, bu

yüzden derin bir nefes alıp Masa On İki'ye doğru ilerledi. Masa On İki'de kimse oturmuyordu. Düzeltme: Caroline hariç kimse. Gözlerini tepsisinden ayırmamaya çalıştı, yürürken ne kadar yalnız hissettiğini kimsenin görmesine izin vermemeye gayret etti.

Ama yolun yarısında bakışları yukarı doğru süzülerek kendiliğinden Masa Yedi'ye kayd. Lily Pierce'a.

Westgate bir güneş sistemi *olsaydı* Lily Pierce onun güneşi olurdu.

Kusursuz siyah bukleleri ve bütün yemekhanenin ona doğru çekiliyormuş –Caroline'dan uzaklaşıyormuş– gibi görünmesini sağlayan kusursuz gülümsemesiyle. Çünkü herkes Lily Pierce'ı dinlerdi. Herkes onun dediğini yapardı. Kızın arkadaşı olmak isteseler de istemeseler de kesinlikle onun düşmanı olmak *istemezlerdi*. Ve Lily Pierce yedinci sınıftakilerin hepsine Caroline Mason'dan uzak durmalarını söylemişti.

Lily ve Caroline savaştaydı. Ne var ki Caroline çarpışmak istemiyordu. Sadece bir şeylerin hâlâ eskisi gibi olduğu günlere dönmek istiyordu. Düşman olmalarından önceki hâllerine dönmek.

En iyi arkadaş oldukları zamana dönmek.

"Birini seç," dedi Lily.

İki sene önceydi. Yaz mevsimiydi ve on yaşındaydılar. Caroline'ın trampolininde bağdaş kurarak oturuyorlardı. Lily, Kaliforniya'daki Beachwood kasabasına –hemen yan eve– önceki yıl taşınmıştı ama Caroline'a sanki hayat boyu arkadaşlar-

mış gibi geliyordu. Daima arkadaş kalacaklarmış gibi. Sonbaharda birlikte Westgate'te altıncı sınıfa başlayacaklardı. Henüz Erica'yla tanışmamışlardı. Şimdilik sadece ikisi vardı.

Caroline gözlerini kısarak Lily'nin uzattığı ellerine şüpheyle baktı. Lily insanlarla kafa bulmayı severdi.

Kapalı yumruklarına başıyla işaret ederek, "Hadi," diye ısrar etti Lily. "Birini seç."

Caroline dudağını ısırdı ve solu seçti. Lily gülümseyip elini açtı. Avucunda, yarım daire şeklinde gümüş uçlu bir kolye duruyordu. Lily daha sonra diğer elini çevirip yarım daire şekliyle eşleşen diğer kolyeyi gösterdi.

Lily parçaları birleştirerek, "Bak, bu şekilde birbirlerine geçiyorlar," dedi, böylece bir ay gibi tam bir daire hâline gelmesini sağladı. Kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. "Bunları takmak zorundayız," dedi. "Ve onları asla çıkaramayız."

"Asla mı?"

Lily bukleleri salınarak başını iki yana salladı. "Arkadaş olduğumuz sürece onları çıkaramayız, ki bu sonsuza dek sürece, yani hayır, asla. Onları çıkarırsak büyü bozulur."

Caroline yüzünü buruşturdu. "Ne büyüü?"

"Bu." Lily avucunu yukarı kaldırarak kolyeyi uzattı. "Elini üzerine koy." Caroline arkadaşının dediğini yaptı. "Ciddiyetle yemin ediyorum ki," diye başladı Lily, diğer kıza kelimeleri tekrar etmesini söyleyen bir bakış atarak.

"Ciddiyetle yemin ediyorum ki," diye tekrarladı Caroline.

"Bunu taktığım sürece."

"Bunu taktığım sürece."

"Ben bir bütünün yarısıyım."

“Ben bir bütünün yarısıyım.”

Lily’nin yüzü parladı. Caroline’a gümüş kolyesini uzattı. “Sen bana göz kulak olacaksın,” dedi, “ve ben de sana göz kulak olacağım. Ne olursa olsun ayrılmayacağız.”

Caroline gülümsedi ve kolyeyi başının üzerinden geçirdi. “Ne olursa olsun.”

Lily güldü ve sesi yemekhanede yankılandı, kulak tırma-
layarak Caroline’ı anılardan uzaklaştırdı.

Lily, Erica Kline ve Whitney Abel’la oturuyordu. Lily her güldüğünde Erica onu taklit ediyordu. O gülümse-
diğinde gülümsüyor, somurttuğunda somurtuyordu ve Lily siyah buklelerini savurduğunda o da düz kahveren-
gi saçlarını savuruyordu. Klon gibiydi ama daha acıma-
sızdı.

Lily kollarını Whitney ve Erica’nın omuzlarına attı-
ğında Caroline’ın midesine bir mızrak saplanır gibi oldu. Bir bakıma bunların hepsi Whitney’nin hatasıydı. Ancak o bunu bilmiyordu bile. Okulun ilk gününde Whitney bir hiçti. Hiçbir halt değildi. İki sönük kahverengi örgü-
süyle, zar zor konuşan bir kız. Şimdiyse Masa Yedi’de oturuyordu, Lily’nin yeni evcil hayvanı olmuştu.

Whitney bir şey söyledi ve Lily başını arkaya atıp yine güldü (bir süre sonra Erica da güldü). Sonra her ikisi de eğildi. Masalarının üzerinde öne doğru eğilmiş, Caroline’ın göremediği bir şey üzerine çalışıyorlardı.

Caroline yemeğine odaklanmaya çalıştı ama çok aç değildi. Masa Yedi’deki bakışların kendisine doğru kay-

dığını hissedebiliyordu. Ne kadar perişan olduğunu görmelerini istemedi, bu yüzden derse gidebilene kadar duvardaki saat dakikaları sayarken bir defteri okuyormuş gibi yaptı. Sonunda yedinci sınıf öğrencilerinin ilk grubu gitmeye başladığında ayağa kalkıp tepsisini kapının yanındaki toplama arabasına bırakmaya gitti.

İşte o zaman olan oldu.

Caroline Masa Yedi'nin yanından geçerken Lily sandalyesini geriye itip yolunu kesti ve kızı o kadar hızlı bir şekilde durmaya zorladı ki elindeki tepsi neredeyse düşüyordu. Tepsisini tam zamanında yakaladı ve Erica'ya doğru geri geri gitti.

Daha doğrusu, Erica'nın *tepsisine*.

Erica kıs kıs güldü, ardından Caroline yoğun ve ıslak bir şeyin üniformasının arkasından aktığını hissetti. Caroline dönünce, Erica'nın tepsisini normal bir insan gibi önünde tutmadığını, düz yüzeyi Caroline'a dönük olacak şekilde yan tarafında tuttuğunu gördü. Tepsi ketçap, hardal ve mayonezden oluşan korkunç çirkinlikte bir karışım ile kaplıydı.

Artık Caroline da öyleydi.

Altmış iki çift göz Caroline'a ve onun mahvolmuş üniformasına çevrildiğinde ortam sessizleşti. Lily gülümsemedi. Erica onu taklit etti. Whitney gözleri fal taşı gibi açılarak sessizce izledi.

"İyyyyy," dedi Erica tepsisini tekrar masaya bırakarak. "Ellerim ketçap oldu."

Lily bir peçete uzattı. "Al bakalım."

Erica parmaklarını silip, “Teşekkürler,” dedi Caroline’ın gözlerine bakarak. “Kimse bütün gün kirli bir yemek tepsisi gibi kokmak istemez.”

Bir topak ketçap Caroline’ın bacağına damladı. Gözleri yanmaya başladı.

Ağlama, diye düşündü çaresizce. Ağlama. Ağlama.

Lily ne yapacağını görmek için onu dikkatlice izledi. Caroline hıçkırı hıçkırı ağlamak istedi. Çığlık atmak istedi. Erica’nın yüzüne yumruk atmak istedi. Bunun yerine döndü, tepsisini toplama arabasına bıraktı ve bir daha asla geri gelmemeyi dileyerek kapıdan fırtına gibi çıkıp gitti.